

Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 10.

Oktober

1915.

Solnedgangstabel for Danmark.

I Maanederne Oktober, November og December gaar Solen om Fredag Aften ned som følger:

Oktober:		November:		December:	
Den 8. Kl. 5.29	Den 5. Kl. 4.22	Den 3. Kl. 3.39	Den 10. " 3.35	Den 17. " 3.34	Den 24. " 3.36
" 15. " 5.11	" 12. " 4.09	" 10. " 3.35	" 17. " 3.34	" 24. " 3.36	" 31. " 3.43
" 22. " 4.54	" 19. " 3.57	" 17. " 3.34	" 24. " 3.36	" 31. " 3.43	
" 29. " 4.38	" 26. " 3.47	" 24. " 3.36	" 31. " 3.43		

Birksomheden i den danske Konferens.

Gjennem Sommeren har jeg tilbragt den største Del af min Tid med at besøge Menighederne og spredte Søskende paa Verne. I Baabensted paa Volland har J. P. U. Jensen holdt Møder med god Tilslutning. Sæts har modtaget Daab, og vi venter, at andre snart vil følge deres Eksempel. Sabbaten den 24de Juli samledes Søskende fra Falster, Fejø, Næstved og Baabensted i Br. Jensens Hjem i Sakskjøbing, hvor vi stiftede en Menighed med 23 Medlemmer under Navn af Østlollandste S.-D. M. Menighed. Til Embedsmænd valgtes følgende: Forstander J. P. U. Jensen, Menighedstjener Br. Næsgaard, Sekretær og Kasserer Søster Jørgensen. Sabbaten den 7de August samledes den nye Menighed i Broder Jensens Hjem ved Frisenlund og fejrede for første Gang Herrens Huses Anordninger. Dette var en højtidelig Anledning. Søskende udtalte deres Glæde over, at Birksomheden er naaet saa vidt,

at en Menighed er bleven organiseret paa Volland. Maatte Gud rigelig velsigne denne Menighed, saa den paa en værdig Maade kan repræsentere Budstabet!

Paa Fyn har jeg besøgt Søskende i Svendborg, Millinge, Kværndrup og Odense. Paa sidstnævnte Sted blev to døbte og lagte til Menigheden. Det var ogsaa interessant at blive bekendt med Søskende paa Langeland og Fejø. I Anledning af Daab har jeg besøgt Vejle Menighed to Gange. Fem er bleven døbte og lagde til Menigheden. Sabbaten den 11te September holdt jeg et Møde med Søskende i Frederikshavn og besøgte Frydenstrand Sanatorium, hvor Søskende samledes om Eftermiddagen og var Vidner til, at fire Søstre blev begravne med deres Frelser i Daaben. Gud velsigner vore Anstalter, og disse over ogsaa en Indflydelse, som leder Sjæle til Frelseren.

Det har været en Glæde at besøge og blive bekendt med Søskende paa de forskellige Steder i Konferensen. Gud velsignede os, naar vi samledes og betragtede hans hellige Ord.

Missionsarbejdernes Arbejdsmarker i Vinter.

Brødrene J. P. U. Jensen og Guldbammer skal virke i Maribo og Omegn. P. Christensen med Familie flytter til Hjertemind og optager Birksomhed der først i Oktober. Grenaa bliver Julius Bechs Virkefelt. N. P. Hansen med Søster Thøger som Bibelarbejder vil holde Møder i

Kyhøbing, Mors. Undertegnede, assisteret af tre Bibelarbejdere, vil virke i Randers og Aalborg.

Kjære Søskende, som Missionsarbejdere ønsker vi eders Forbønner, naar vi forkynder det sidste Naadens Budskab. Eders i Herren forbundne
A. G. Christensen.

„Brødre! bed for os.“

Apostelen Paulus var en Bønnens Mand. Hans Breve er mærkede med Bøn. Læs hans Bønner for Menighederne. Ef. 1, 15—23; Fil. 1, 3—11. Han kunde, lænket i det inderste Fængsel, bede, saa Jorden sfjalv, Dørene oplødes, og alle Fangerne Vaand løstes (Ap. Gj. 16, 23—25); og dog udbrøder han: „Brødre! bed for os.“ 1 Thess. 5, 25. Han kjendte Forbønnens Betydning og store Velsignelser. Skjønt udsendt af den Helligaand og udvalgt af Gud til Hedningernes store Apostel begjærede han dog med Tæarer, at Guds Børn stulde forene sig med ham i Forbøn og tage Del i hans Tjeneste og Strid.

Alvorlig og inderlig Bøn har altid været den Kraft, som har baaret Evangeliet fremad, og under Guds afsluttende Bærf paa Jorden maa Bønnens Aand atter gennemtrænge Guds Menighed. Det var denne Bønnens og Endrægtighedens Aand, der aabnede Himlens Sluser for Udgydelsen af den tidlige Regn over den første Menighed. Betingelsen for Silbigregnen er den samme. Herren venter paa sit Folk. Er vi rede til at modtage Himlens Velsignelser?

Atter er en ny Vinters Virksomhed ved at paabegyndes. Paa mange Steder herhjemme i vore Lande lyder det sidste Naadens Budskab. Nogle af os er unge og træder for første Gang frem for Offentligheden. Vi føler, hvor ansvarfuldt vort Kald er, og maa med den store Apostel udbrøde: Søskende, bed for os! (Ef. 6, 18—20). Lad os bede, at Gud vil aabne Hjerter og Døre for Sandheden og salve sine Tjenere med Visdom og Kraft. Tiden er kommen, da Herren vil gjøre store Ting for os som sit Folk. Maatte vi alle berede os derfor og trofast udføre hans Gjerning, indtil vor Frelser snart herlig aabenbares, og vi faar høre af hans Mund: „Vel, du gode og tro Tjener!“
Chr. Resen.

København, Bornholm, den 30de September 1915.

Fra Island.

„Alt, hvad han gjør, skal han faa Lykke til.“
Sal. 1, 3. „Thi han er trofast, som gav Forjættelsen.“ Heb. 10, 23.

Det er nu omkring to og et halvt Aar, siden jeg i Vinteren 1913 under Br. D. J. D. Røst's Virksomhed antog den nærværende Sandhed og helt bestemte mig til at vie mit Liv til Herrens Tjeneste. Da jeg den Gang arbejdede under en Kontrakt, maatte jeg imidlertid vente med at gaa ud i Arbejdet til Høsten 1914, da jeg den 17de August tog Afsted med en kjær Søskendeflot i Aalesund, Norge, for at rejse hjem til mit Fædreland, Island. I Tanken ser jeg endnu disse kjære Venner, som fulgte mig til Kajen, staaende i Lanternernes Lys og vifte til mig, indtil Skibet forsvandt i Nattens Mørke. Hver Gang jeg kommer til at tænke paa alle mine Oplevelser blandt den første Adventistmenighed, som jeg blev kendt med, brænder mit Hjerter i mig, og stadig beder jeg Gud om engang at faa se de kjære Ansigter paa den anden Side af Floden blandt de frelstes Skare.

O det er godt at være et Guds Barn og møde sine Troesføskende med den samme Kjærligheds Aand, hvor som helst man kommer. Dette erfarede jeg ogsaa, da jeg efter 14 Dages Rejse naaede til Reykjavik, hvor jeg fik en hjertelig Modtagelse af Br. Olaf Olsen og Søskende, som jeg dog ikke blev meget kendt med den Gang; thi naar jeg først var kommen til Island, var det min Hensigt ikke længe at være uvirksom.

Efter tre Dages Ophold i Reykjavik rejste jeg den 6te September sammen med Br. Mils Andersson ud i Kolportagen. Siden den Gang har jeg tegnet 525 Bestillinger paa Bogen „Kristus vor Frelser“ og 1185 paa den nye Bog „Tagn Timanna“ („Et Blik paa vor Tid“), hvoraf jeg har tilbage at levere omkring 400 af sidstnævnte Bog.

Denne Rapport synes ikke stor for mange af vore udenlandske Brødre, som kolporterer i de folkerige Lande; men naar Hensyn tages til de mange Banskkeligheder, som vi møder her paa Island, særlig hvad Befordringsmidler og Naturforhold betræffer, saa maa vi være Herren meget taknemmelige for, hvad han har udrettet for os.

Om en Maanedes Tid haaber jeg atter at være blandt mine Søskende i Reykjavik. Søskende, bed for os, at Herrens Land maa vandre Livets dyrebare Sæd, som nu faaer alle Vegne, at den maa være Frelsens herlige Frugter! „Gam den ene vise Gud, være Være ved Jesus Kristus i al Ewig-
hed! Amen.“ Rom 16, 27.

Pjetur Sigurdsson.

Reykjavíki, Island, den 8de August 1915.

Filippinerne.

Undet Br. A. G. Daniells og andre ledende Brødres Besøg i Manila paa Filippinerne for kort Tid siden blev det henstillet at bevilge ca. 37,000 Kroner til at bygge og indrette et Trykkeri, som kunde være i Stand til at klare den Gren af Virksomheden i nævnte Arbejdsmark. Denne Henstilling er allerede bleven taget til Følge af Generalkonferensen, der har besluttet at købe den nødvendige Byggetomt og opføre Bygningen, ligesom den endvidere har henstillet til Forlags-
huset Pacific Press at overlade til Bestyrelsen for Fremmedmissionen en Tiendedel af Forlagets Overtid, der saa skulde anvendes til Anskaffelse af det nødvendige Maskineri til det nye Trykkeri. Pacific Press-Forlaget er gaaet med paa denne Plan, og vore Arbejdere paa Filippinerne har allerede faaet Bested om at tage fat paa Opgaven og faa Bygningen opført. Sammen med disse fjære Medarbejdere berne de glæder vi os over den Udvidelse af Virksomheden, som dette vil betyde. Dette saavel som de mange andre Beviser, vi har paa, at Gud i saadan Grad velsigner og fremskynder sit Værk i denne Tid, kan ikke andet end glæde og opmuntre enhver, for hvem Budskabets Fremgang er en Hjertesag.

„Brødre i Prædikevirksomheden, jeg føler mig opfordret til at sige til eder: Trettesæt enhver, som maatte smigre eller rose eder. Led Menneskene til at se hen til Gud og tro paa ham i Stedet for at drage dem til eder selv. I staar stadig i Fare i denne Henseende.“ — Gospel Workers, Side 258.

Japan.

I dette Land arbejder vore Kolportører under Forhold, som maa forekomme os noget besynderlige, og som heller ikke netop bidrager til at lette deres Arbejde. Br. H. Stacey, Hovedagenten i den japaniske Missionsmark, skriver bl. a.: „I dette fagre Land møder vore Kolportører Ban-
seligheder, som maaste ikke findes i enkelte andre Land. For det første kan det ikke siges, at Japanerne er foretningsmæssigt anlagt. Deres Opdragelse har ikke været af den Bestaffenhed, at den har kunnet udvikle denne Evne hos dem. Tidligere har den bedre Klasse set ned paa Handelsmænd og Butiksfolk, og selv nu er Handelslivet i Japan vidt forskjelligt fra, hvad det er i Landene i Vesten.

Foretager man her en Tur gennem en Foretningsgade, vil man i næsten hver eneste Butik kunne se Ejeren og hans Medhjælpere sidde mægeligt og ryge over en *hibachi* (et egenartet Kar, der indeholder nogle faa Bløder). Naar faa en Kunde kommer ind og finder, hvad han ønsker, indbydes han til at nyde en Pipe eller en Cigaret, og da Tiden ingen videre Betydning har for en Japaner, bliver Indbydelsen sjælden afflaet. Efter at Kunden har siddet nogle faa Minutter, kommer Tjeneren med *O cha* (hæderfuld The), og idet han, staaende paa Knæ, foretager en yndesfuld Bøjning mod Jorden, stiller han en liden Staal (Bolle) foran Kunden og en anden foran Ejeren.

Saadant er Foretninglivet i Japan, og naar vore Kolportører gaar fra Dør til Dør og slynder sig for at faa noget udrettet, bliver de af mange betragtet som staaende kun lidet over Betlere. I sin Begjærighed efter at holde Skridt med Vesten, er Japan dog nu i Færd med at aflægge mange af de ældgamle Skikke for at indføre Vestens Idéer og Metoder. Det kan derfor antages, at Kolportagen efterhaanden bliver lettere.

For nærværende har vi kun to faste Kolportører i Virksomhed. De gjør imidlertid god Fremgang, og dette i Forening med, hvad vore Bibelarbejdere udretter i samme Retning, gjør, at en ikke ringe Mængde Litteratur kommer ud blandt Folket.“

Sæt eders Tid til Herren alene.

„Guds Folk bør gaa frem med Forstand. De bør ikke være tilfredse, for hver eneste kjendt Synd er bekendt; og naar det er slet, saa er det deres Privilegium og deres Pligt at tro, at Jesus antager dem. De maa ikke vente paa, at andre skal trænge sig gennem Mørket og vinde Sejren for dem. Glæden over en saadan Sejer varer kun, til Mødet er slut. I maa tjene Gud af Princip og ikke bygge paa Følelse. Vind selv Sejer Morgen og Aften i eders egen Familie. Lad ikke eders daglige Arbejde hindre eder i dette. Tag Tid til at bede, og naar I beder, saa tro, at Gud hører eder. Lad eders Bønner være blandet med Tro. I føler maaste ikke altid, at Bønnen bliver bevareret med det samme; men da er det, at Troen prøves. I prøves, for at det kan blive aabenbart, om I vil stole paa Gud, om I har levende, standhaftig Tro. „Han er trofast, som eder kaldte, han skal gjøre det.“ Gaa paa Troens smale Plank. Vyg udelukkende paa Herrens Søster; forlad eder paa Gud i Mørket, thi da er Tiden til at have Tro.

Men I lader ofte Følelser beherske eder. I søger efter Værdighed hos eder selv, naar I ikke føler Guds Aands Trøst, og fortvivler, fordi I ikke kan finde nogen. I forlader eder ikke tilstrækkeligt paa den dyrebare Jesus. I lader ikke hans Værdighed være eder alt, ja alt. Det allerbedste, I kan gjøre, vil ikke kunne fortjene Herrens Gunst. Det er Jesu Værdighed, som vil frelse eder, hans Blod, som vil rense eder. Men der er noget for eder at gjøre: I maa gjøre, hvad I kan for eders Bedkommende. Vær nidkjære og vend om og tro saa paa Gud.

I maa ikke forveksle Tro og Følelser; de er to forskellige Ting. Os paahviler det at øve Tro, og denne Tro maa vi vedblive at øve. Tro, tro! Lad eders Tro gribe Betsignelsen, saa er den eders. Eders Følelser har intet med denne Tro at skaffe. Naar Troen bringer Betsignelsen til eders Hjertes, og I glæder eder over Betsignelsen, saa er det ikke mere Tro, men Følelse. . . . Gud vanderes ved eders lange og for Tro blottede Bønner. Se bort fra eders egen Uværdighed og op-høj Jesus. Tal om Tro, om Lys og om Himlen, saa vil I saa Tro, Lys og Kjærlighed og Fred og Glæde i den Helligaand.“

„Jeg saa, at de Kristne ikke bør vurdere glade Følelser for højt eller stole for meget paa dem. Disse Følelser er ikke altid paalidelige Vejledere. Enhver Kristen bør gjøre sig det til et Studium at tjene Gud af Princip og ikke lade sig beherske af Følelser. Derved vil Troen blive bragt til Udøvelse og vil vokse. Det blev vist mig, at dersom den Kristne lever et ydmygt, selvopofrende Liv, saa vil Fred og Glæde i Herren blive Følgen. Men den største Lykke, man kan erfare, vil man finde i at gjøre godt mod andre, gjøre andre lykkelige. En saadan Lykke vil være varig.“ — „Bidnesbryd til Menigheden,“ 1ste Bind, Side 167, 168, 161.

Giftermaal med vantroende.

(I Tilslutning til en Artikel i vort Augustnummer om samme Enne følger her et Bidnesbryd, som i sin Tid blev skrevet til en Søster, der stod i Begreb med at indgaa Egtskab med en udenforstaaende. Af Pladsghensyn maatte det udelades i forrige Nummer. Bidnesbrydet findes i „Bidnesbryd til Menigheden“, 5te Bind, Side 361—368, og lyder som følger:)

Kjære Søster D. Jeg har hørt, at du tænker paa at gifte dig med en, som ikke er forenet med dig i religiøse Anstuelser, og jeg trygter for, at du ikke har overvejet denne alvorlige Sag tilstrækkeligt. Førend du tager et Skridt, der vil have Indflydelse paa hele dit fremtidige Liv, beder jeg dig betænke Sagen grundigt og med Bøn til Gud. Vil denne Forbindelse bringe dig sand Lykke? Vil den være dig til Gavn i dit kristelige Liv? Er den behagelig for Gud? Vil dit Eksempel være saadant, at andre trygt kan følge det?

Før en Kvinde giver sin Haand til en Mand, bør hun spørge sig selv, om han, med hvem hun staar i Begreb med at dele sin Skæbne, er værdig. Hvad har hans forbigangne Liv været? Er hans Liv rent? Er den Kjærlighed, han udviser, af en ren, ædel Karakter, eller er det blot Følelser? Er hans Karaktertræk saadanne, at det vil gjøre hende lykkelig? Kan hun finde sand Fred og Glæde i hans Kjærlighed? Som en Kristi Discipel er hun ikke sin egen; hun er dyrefødt. Vil Sjælen, Tankerne og Hensigterne kunne bevares i Renhed og Hellighed? Disse Spørgsmaal

er af den allerstørste Bigtighed for enhver Kvinde, som indtræder i Ægteskab.

Gudsfrøgt behøves i Hjemmet; kun den kan bevare en fra de frygtelige Under, som saa ofte forbitrer det ægteskabelige Liv. Kun der, hvor Kristus hersker, kan der findes uegennyttig Kjærlighed. Da vil den ene Sjæl føle sig knyttet til den anden, og de to vil leve i Harmoni. Guds Engle vil gæste deres Hjem.

Hjertet længes efter menneskelig Kjærlighed; men denne Kjærlighed er ikke stærk nok eller ren nok til at erstatte Jesu Kjærlighed. Kun i sin Frelser kan Hustruen finde Visdom, Styrke og Naade til at møde Livets Betyrninger, Ansvar og Sorger. Hun bør gjøre ham til sin Styrke og Vejleder. Lad en Kvinde give sig selv til Gud, inden hun giver sig til nogen jordist Ven, og aldrig indgaa i nogen Forbindelse, som er i Strid hermed. De, som ønsker sand Lykke, maa have Guds Velsignelse med i alt, hvad de gjør og hvad de har. Det er Ulydighed mod Gud, som fylder saa mange Hjertes og saa mange Hjem med Glendighed. Min Søster, dersom du ikke ønsker at faa et Hjem, hvor Morke og Stygge aldrig viger bort, saa foren dig ikke med en, som ikke er i Harmoni med Gud.

Som den, der forventer at møde disse Ord igjen i Dommen, anmoder jeg dig indstændig om at betænke det Skridt, du agter at tage. Spørg dig selv: Vil ikke en vantro Mand lede mine Tanker bort fra Jesus? Han elsker Bellsh, mere end han elsker Gud. „Vil han ikke lede mig til at finde Behag i de Ting, som han selv finder Behag i?“ Vejen til evigt Liv er stejlt og ujævn; tag derfor ingen unødigt Byrde paa, der vil end hyderligere forhindre din Fremgang. Du har selv altfor liden aandelig Styrke, og du trænger til Hjælp i Stedet for Hindring.

Herren bød de gamle Israelliter ikke at gifte sig med de omkringboende Folkeslag, som var Hedninger. „Og du skal ikke gjøre Ebogerskab med dem: du skal ikke give hans Søn din Datter, og hans Datter skal du ikke tage til din Søn.“ 4 Mos. 7, 3. Grunden heril er angivet: den Alvidende, der saa, hvad Følger en saadan Forbindelse vilde faa, siger: „Thi han skal bringe din Søn til at vige fra mig, og de skal tjene andre Guder; og saa optændes Herrens Brede imod eder, og han skal snart ødelægge eder.“ 4de

Bers. „Thi du er et helligt Folk for Herren din Gud; Herren din Gud har udvalgt dig til at bære et Gjendomsfolk fremfor alle Folk.“ 6te Bers.

Min kjære Søster, tør du tilside sætte disse klare, tydelige Ord? Hvorledes kan du som et Guds Barn, som en Uundersaat i Kristi Rige, kjøbt med hans Blod, forene dig med en, som ikke er ledet af Guds Aand? De Befalinger, som jeg har anført, er ikke Menneskers Ord, men Guds. Selv om den, som du har valgt, var i alle andre Henseender værdig (hvad han ikke er), saa har han dog ikke antaget den nærværende Sandhed; han er en vantroende og Gud har forbudt dig at indgaa i Forbindelse med ham. Og du kan ikke uden Fare for din Sjæl tilside sætte denne guddommelige Befaling.

Jeg ønsker at advare dig om den Fare, du er i, før det er for sent. Du lytter til smukke, behagelige Ord og forledes til at tro, at alt skal blive godt; men du kan ikke læse de Bevæggrunde, hvorpaa disse smukke Udtalelser hviler. Du kan ikke se Dybden af den Ondskab, der ligger skjult i Hjertet. Du kan ej stue ind bag Tæpperne og se de Snarer, som Satan lægger for din Sjæl. Han ønsker at lede dig til at handle saa, at han let kan faa Afgang og rette sine Fristelsers Pile mod dig. Giv ham ikke den mindste Anledning. Medens Gud paavirker sine Tjeneres Sind, er Satan virkform i Vantroens Børn. Der er ingen Overensstemmelse mellem Kristus og Belial. De to kan ikke forenes. At forene sig med en vantroende er det samme som at stille sig selv paa Satans Grund. Du bedrøver Guds Aand og taber hans Betsyttelse. Er du villig til at stille dig i en saa frygtelig Fare i din Kamp for det evige Liv?

Du siger maaste: „Jeg har givet mit Løfte, og skal jeg nu tilbagefalde det?“ Jeg svarer: Dersom du har givet et Løfte, som er i Strid med Guds Ord, saa tilbagefald det endelig uden Tøven og vend om i Ydmyghed fra den Fortrylletelse, som har forledet dig til at give et saa hastet Løfte. Det er langt bedre at tage et saadant Løfte tilbage i Guds Frygt end at holde det og derved vanære din Skaber.

Husk paa, at der er en Himmels vind og en slagen Vej til Fordærvelse at undfly. Naar han forbød vore første Forældre at spise af Kundskabens Træ, saa bragte deres Ulydighed Be og Ulykke over hele Verden. Dersom vi vandrer i

Gjenstridighed mod Gud, saa vil han stride imod os. Det eneste, vi med Tryghed kan gjøre, er at vise Lydighed mod hans Befalinger, hvad det saa end koster. Alle hans Bud er grundet paa Kjærlighed og Visdom.

Den frygtelige Verdslighedens Aand, som nu raader, og den Tilbøjelighed hos Menneskene til at undlade at tage Hensyn til noget andet end egen Tilfredsstillelse, udgjør et af Tegnene paa de sidste Dage. Ligefom det var i Noahs Dage, siger Kristus, saaledes vil det ogsaa blive i Menneskens Søns Dage: de aad, drak, tog til Egte og gav til Egte indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken, og Floden kom og tog dem alle bort.

Menneskene i denne Slægt tager til Egte og giver til Egte med den samme frygtelige Tilfidsfættelse af Guds Lov, som de gjorde i Noahs Dage. Der hersker blandt de Kristne en forbausende, forfærdelig Ligegyldighed overfor Guds Ords Undervisning med Hensyn til Egtestaber mellem Kristne og vantro. Mange, som bekjender sig til at tro Guds Ord, vælger hellere at følge deres egen Vilje end at lytte til den Alvidendes Raad. I en Sag, der har saa umaadelig Betydning for begge Parter's Lykke og Belsærd baade i denne Verden og i den tilkommende, sættes Fornuft og Gudsfrøgt til Side, og blind Indsyndelse og Gjenstridighed faar Lov til at raade. Mænd og Kvinder, som i andre Henseender er fornuftige og samvittighedsfulde, lukker deres Øren til og vil ikke lytte til Raad. De er døve overfor Benner's, Slægtninges og Guds Tjeneres Advarsler og Formaning. Naar man udtaler en Advarsel, bliver det betragtet som uforskammet og paatrængende, og den Ven, som er trofast nok til at høre en Advarsel, bliver anset som en Fiende. Alt dette er, som Satan ønsker det. Han væber sit Tryllet omkring Sjælen, og den bliver som bedaaet.

Fornuften giver Selvbeherkelsens Tøjler i Østernes og Begjeringernes Haand, synlige Lidenskaber hersker, indtil Døret endelig, men først naar det er for sent, vaagner op til Bevidstheden om et Liv i Glendighed og Trældom. Dette er ikke et Billede tegnet efter Fantasi; det er en Fremstilling af Kjendsgjerninger. Gud giver aldrig sit Bifald til Forbindelser, som han udtrykkelig har forbudt. I Aarenes Lob har jeg modtaget Breve fra forskjellige Personer, som har ind-

gaaet ulykkelige Egtestaber, og de rystende Beretninger, som derved er bleven fremholdte for mig, er nok til at gjøre Hjertet flygt. Det er ikke nogen let Sag at vide, hvad man skal raade saadanne ulykkelige til, eller hvorledes deres haarde Skjæbne kan lindres. Men deres sørgelige Erfaring bør tjene til en Advarsel for andre.

Maatte Herren hjælpe dig til at bestaa i Proben og til at bevare din Ketsfassenhed! Klyng dig til Jesus! Stuf ikke din Gjenløser!

E. G. White.

„**Vær ikke smaalig i Handel.** Dersom nogen giver sig af med at prutte om et lidet Beløb, saa vil de, han handler med, anse ham for at være en Gavtyv, og de vil være paa deres Post, idet de tænker, han forsøger at narre dem. Men dersom man giver lidt efter til Fordel for en anden, saa vil denne maaske gjøre ligesaa. Smaalighed føder Smaalighed. De, som følger en saadan Fremgangsmaade, indser ikke, hvor foragtelig den tager sig ud i andres Øjne, og Sandhedens dyrebare Sag bærer Præg af deres Fejl. Vi maa ikke efterligne Verden i Handel, men aabenbare Kristi ædelmodige, uegennyttige Aand.“ — Gospel Workers, Side 308.

Man kan aldrig uden Fare tale til andre for at rose dem, eller at smigre en Kristi Tjener for hans Dygtighed. Mange vil paa Herrens Dag blive vejet i Vægtfaalen og fundet for lette paa Grund af Smiger. Jeg ønsker at advare mine Brødre og Søstre imod at smigre andre for deres Dygtighed; thi de taaler det ikke. Selvet oplæses let, og nogle vil som Følge deraf tabe Ligevægten. Jeg siger atter til mine Brødre og Søstre: Dersom I ønsker at bevare eders Sjæle rene for alle Menneskers Blod, saa tal aldrig rosende eller smigrende om dødelige Menneskers Arbejde, thi det kan blive til deres Ruin. Det er farligt ved Ord eller Handling at rose en Broder eller Søster, uanset hvor bestedne vedkommende tilskyndende er i sin Opførelse. Dersom saadanne virkelig er i Besiddelse af den ydmyge, sagtmødige Aand, som Gud vurderer saa højt, saa hjælp dem at bevare den. Dette sker ikke ved, at man ivrettesætter dem og heller ikke ved, at man undlader at sætte Pris paa det gode hos dem. Men der er saa, som kan taale Ros uden at tage Skade derved. — Nogle Prædikanter, der ikke er uden Dygtighed og nu forkynder den nærværende Sandhed, holder af at bli rost. Ros stimulerer dem, ligefom Glasjet stimulerer Drankeren.“ — E. G. White.

* Ungdomsagen *

Ungdomsagen i Østnorge.

Til Guds Være kan siges, at Ungdomsagen er gaaet frem fra Aar til Aar i Østnorge, hvilket jo er i sin Orden. Hele vort Værk gaar fremad, og derfor er det ret, at ogsaa Ungdomsagens endnu spæde Plante vokser sig kraftig og stor. Vi maa ligesom de ældre tage vore Tag, for at vi tilfammen kan glædes, naar Sommeren er forbi, Høsten endt, og Grøden samlet i Guds Lade. Paa Konferensmødet blev vi alle glade ved at høre de ældres Velvilje overfor de unges Sag, ligesaa ved at høre de gode Beretninger og interessefante Erfaringer, som vor Broder fortalte om sit Ophold blandt Lapperne.

Indsamlingen til Lappfondet er gaaet godt. Gjennem Aaret er indkommet 426 Kroner foruden det, der indkom til Foreningernes lokale Arbejde og Udgifter. Ikke saa lidet Litteratur er udbredt ved Salg og Uddeling. Kjære unge Søskende, fortsæt det gode Værk uden at trættes! Det vilde være godt, om vi til næste Aar kunde naa længere end forrige baade i den ene og anden Retning.

Lad alle Foreninger sætte sig til Maal at sælge mange af Br. Rafts Traktatrække. Faar man Folk til at læse nogle Numre, læser de gjerne alle. Forsø, denne Fremgangsmaade. Tilbyd eders Kunder ti Traktater ad Gangen. Serien leveres da paa fire Gange, og paa den Maade bliver Betalingen for manges Vedkommende mere overkommelig; thi for mange synes to Kroner for nogle Traktater en stor og unødvendig Sum at udbetale paa én Gang. Naar Folk har kjøbt hele Rækken — ja ogsaa for — kan I spørge, om de ønsker dem indbunden. Hvis der er flere, som vil have indbundet, kan man komme overens med en Bogbinder om en rimelig Pris, og paa den Maade skaffer man sine Kunder en pen indbunden Bog. De, der har kjøbt den, vil omfatte baade Bogen og den, som folgte den, med større Interesse, end om man bare fik dem til at købe

Traktaterne og kun brød sig lidet om, enten de blev opbevaret eller kastet bort. Man kan paa den Maade ogsaa komme i Samtale med dem, der kjøber, ja endog faa Anledning til at holde Bibellesninger med dem. Jeg har selv prøvet Fremgangsmaaden og fundet den at virke godt. En af de mindste og nyeste Ungdomsforeninger rapporterede for 1ste Kvartal 1915 55 Serier solgt, og jeg vil gjerne sige til eder alle: „Gaf hen og gør ligesaa.“ Huff at rapportere eders Arbejde. Hvis alle rapporterede, havde vi sikkert større Rapport at glæde hinanden med.

Hvis nogen af Ungdomsforeningernes Medlemmer har veludtænkte eller prøvede Planer hørende Ungdomsarbejdet, saa vilde det glæde mig at høre dem. Skriv til mig om det!

Vi er allerede et godt Stykke paa Vej med vor Del af Lappfondet for i Aar, og det resterende vil komme. I Tro, Tillid og Enhed vil vi vinde frem baade her i Verden og til Guds Rige. Venlig Hilsen fra eders Broder A. Wasli.

Min Fader, J. P. Gram, der var født den 15de Oktober 1863 i Kjøbenhavn, Slesvig, hensov stille og roligt om Aftenen den 14de Septbr. Fader antog Sandheden under Br. P. Christensens Virksomhed her i Holsted i Vinteren 1908—09. Forskjellige Sygdomme, der til sidst gik over til Mavekræft, holdt ham bunden til Hjemmet, hvorfor han aldrig kunde overvære vore større Møder; men han studerede flittigt i Guds Ord og i vore Bøger. Herved erholdt han megen Betsignelse og glædede sig til det sidste i Sandheden og i Haabet om snart at skulle faa opstaa til et bedre Liv. Brødrene P. Christensen og Erik Arnesen besøgte Fader paa hans sidste Sygeleje. Begravelsen foregik Søndag den 19de September, da en meget stor Skare Slægtninge og Venner samledes om Faders Vaare for at ledsage ham til hans sidste Hvilested paa Holsied Kirkegaard. Stedets Præst talte i Korthed over Jesu Undergjerning, da han opvækkede Enkens Søn af Nain.

Joh. Gram.

Holsted, den 20de September 1915.

:: Redaktionelt ::

Huff, at Skolen i Skodsborg begynder den 1ste November. Alle, der agter at indmelde sig som Elever, bedes sende Meddelelse derom snarest muligt til Erik Arnesen, Skodsborg.

Fra Færøerne sender Br. Emanuel Christiansen os en Hilsen ledsaget af et Fotografi paa Perspektivort af Br. Olaf Olsen og Afsenderen sammen med den lille Gruppe færøiske Venner, som nylig har antaget Sandheden. Det glæder os at vide, at denne lille Sandhedsfakkel er bleven tændt paa Færøerne. Maatte dens Lys stedse straae klart og tiltage i Styrke, indtil Herren kommer!

Midvinternumret af „Evangeliets Sendebud“ er allerede under Arbejde og vil udkomme i god Tid, saa at der kan blive rigelig Tid for Søstende til at arbejde med dets Udbredelse i Løbet af Efteraaret. Midvinternumret vil være et hyppeligt Middel til at gjøre Folk opmærksomme paa, hvilken Tid vi lever i, og vore Søstende vil sikkert nu som tidligere vide at benytte Anledningen. Bladet bliver paa 32 Sider og fremkommer trykt i Farver, bl. a. med farvetrykt, helfidigt Titelvilde.

I en Artikel i vort amerikanske Blad Signs of the Times for den 21de April 1890 skrev Søster White bl. a.: „De unge bør søge Gud med større Alvor. Stormen kommer, og vi maa ved Omvendelse til Gud og ved Tro paa den Herre Jesus Kristus berede os for dens Raseri. Herren vil rejse sig for at ryste Jorden med Magt. Vi vil saa Banskelligheder at se paa alle Hold. Tusinder af Skibe vil blive kastet i Havets Dyb; Flaader vil gaa under, og Millioner af Menneskeliv vil gaa til Grunde. Ildbrande vil opstaa uforgodet, og ingen menneskelige Bestrebelser vil formaa at slukke dem. Jordens Paladser vil blive fejret bort af de rasende Flammer. Jernbaneulykker vil blive mere og mere almindelige, Sammenstød, Forvirring og Død vil indtræffe paa de store Færdselsveje uden et Øjebliks Varjel. Enden

nærmer sig, og Prøvetiden er ved at afsluttes. O lad os søge Gud, medens han findes, og kalde paa ham, medens han er nær!“ — Disse Ord af den nu afdøde Herrens Tjenerinde blev skrevet for 25 Aar siden. Er de gaaet i Opfyldelse? Hvad der har fundet Sted i de senere Aar, og ikke mindst i de aller sidste, udgjør et Svar, som maaner til dybeste Alvor.

Br. Reinke i Rusland skriver, at vor eneste russiske Prædikant i Petrograd blev sat i Fængsel der i Byen i April sidstleden. Alle Bøger, som de fire Menigheder dersteds havde i deres Biblioteker, blev taget væk for at undersøges. De fleste af disse var dog senere bleven returneret. Vore Søstende i Rusland er vanskelig tillet. Br. Reinke skriver: „Alle som én søger vi Herren til bestemte Tider i Faste og Bøn. Skjønt der hviler et Tryk over os alle, er vi dog rolige og har den Tillid, at den megtige Gud, som har tilladt alt dette at komme over os, vil vende det alt til bedste for os, naar hans Time kommer.“ Os, som bor i Skandinavien, har Gud i sin Raade forundt at leve i uforstyrret Fred; men lad vor Sympati og vore Bønner være hos og for vore betrængte Søstende i de haardt hjemføjte Lande.

En ung Pige, 19 Aar (Sabbatsholder), kunde ønske Plads hos Søstende fra 1ste Novbr. Man bedes henvende sig til Signe Christensen, Hindborg, pr. Lyby St., Thyland.

En yngre Karl, som er dygtig til at male og vil påse Kreaturer, kan saa Plads til 1ste November. Sammesteds er Plads ledig for en yngre Karl. J. P. Thomsen, Vestermark, Sindal.

Livsstilling. Mand eller Kvinde, der ønsker at blive selvstændig, kan antages som Elev til 1ste November i mit Hjemmebageri. Nærmere ved Henvendelse til Anton Christensen, „Skovbo“, pr. Hadssten.

En ung Karl, samt en 14–16 Aars Dreng, en Pige i samme Alder og en Søster, som vil læse med en liden Pige paa 7 Aar, kan saa Plads til 1ste November. Henvendelse til P. A. Hansen, Nyborg, pr. Nørre Sundby, Danmark.

Annoncer i „Missions Efterretninger“ kost. 1 Kr. pr. Gang.
Beløbet indsendes samtidig med Annoncen.

„Sundhedsbladet“s Trykkeri, Kristiania.